

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 03 marca 2015 roku (data P.) wniesionym do Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w W. powód „B. rent a car” Sp. z o.o. z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 5.762,25 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 07 września 2014 roku do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż na skutek kolizji drogowej, której sprawca posiadał zawartą z pozwanym ubezpieczycielem umowę ubezpieczenia OC – pojazd marki S. (...) o nr rej. (...) uległ uszkodzeniu. Poszkodowany wówczas nie ze swojej winy zmuszony był do dokonania naprawy w serwisie naprawczym – pojazd do naprawy został przyjęty w dniu 05 czerwca 2014 roku, zaś naprawę zakończono w dniu 10 lipca 2014 roku. W okresie tym poszkodowany użytkował pojazd zastępczy na podstawie umowy najmu zawartej z powodową spółką, z którą ponadto w dniu 05 czerwca 2014 roku zawarł umowę cesji prawa do zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego. Koszty najmu pojazdu zastępczego wskazane w fakturze VAT z dnia 17 lipca 2014 roku wyniosły 6.542,25 zł brutto. Powód podkreślił, iż kwota z faktury wynikała z zaakcentowanego przez poszkodowanego cennika obowiązującego u powoda. Powodowa spółka zgłosiła pozwanemu szkodę wynikającą z najmu pojazdu zastępczego i wezwała do zapłaty w/w kwoty w terminie 30 dni, jednakże ubezpieczyciel do dnia wytoczenia powództwa wypłacił na jej rzecz jedynie kwotę 480,00 zł – uznając jednocześnie niniejsze roszczenie co do zasady.

(pozew – k. 2-6)

Postanowieniem z dnia 12 marca 2015 roku wydanym w sprawie IX GC 781/15 Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W. stwierdził swoją niewłaściwość i sprawę przekazał do rozpoznania tutejszemu Sądowi.

(postanowienie – k. 59-61)

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 31 lipca 2015 roku wydanym w sprawie II Nc 17281/15 Sąd Rejonowy dla Warszawy – Mokotowa w W. orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

(nakaz zapłaty – k. 76)

W sprzeciwie od powyższego nakazu zapłaty, pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany wskazał, iż w niniejszej sprawie nie jest sporna zasada jego odpowiedzialności, jak też to, iż powodowi co do zasady przysługiwało roszczenie o odszkodowanie na poczet zwrotu kosztów najmu związanych ze szkodą z dnia 27 maja 2014 roku. Pozwany wskazał, iż wypłacił z tytułu najmu powodowi kwotę 480,00 zł uznając za zasadny okres 4 dni tegoż najmu (tj. 3 dni technologicznego czasu naprawy i 1 dzień organizacyjny) po stawce 120,00 zł brutto za jeden dzień najmu. Pozwany zakwestionował roszczenie powoda co do okresu najmu oraz wysokość zastosowanej stawki, albowiem w ocenie pozwanego zapłacona dotychczas kwota odszkodowania w pełni kompensuje wartość szkody związanej z najmem. Pozwany podnosił, iż szkoda w pojeździe miała charakter estetyczny, nie skutkujący wyłączeniem pojazdu z ruchu, poszkodowany zaś oddał pojazd do naprawy dopiero po okresie tygodnia czasu od dnia szkody – używając przez ten czas rzeczzonego pojazdu. Pozwany podnosił, iż po wstawieniu pojazdu do warsztatu zgłaszającym szkodę był warsztat, który wykazywał się w owym czasie opieszałością w wysyłaniu dokumentów niezbędnych do likwidacji szkody. Pozwany podnosił ponadto, iż zaakceptowanie kalkulacji szkody przez ubezpieczyciela nie przesądza o wzięciu odpowiedzialności za szkodę, a zatem już w dniu 13 czerwca warsztat mógł podjąć jakiegokolwiek czynności związane z naprawą pojazdu, jak np. zamówienie części. W ocenie pozwanego nie było przeszkód, aby naprawa pojazdu odbyła się w terminie wcześniej ustalonym po uzgodnieniu zakresu i kosztów naprawy. Pozwany zwracał również

uwagę na fakt, iż pomimo 3-krotnego aneksowania umowy najmu pojazdu zastępczego, pojazd uszkodzony mógł być cały czas używany i normalnie eksploatowany.

(sprzeciw od nakazu zapłaty – k. 79-82)

W odpowiedzi na sprzeciw powodowa spółka podtrzymywała swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie.

(odpowiedź na sprzeciw – k. 99-101v.)

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

W dniu 27 maja 2014 roku w G. J. R. kierująca pojazdem marki F. (...) o nr rej. (...) podczas wykonywania manewru skrętu w prawo z ul. (...) w ul. (...) nie ustąpiła pierwszeństwa przejazdu na skrzyżowaniu równorzędnym pojazdowi marki S. (...) o nr rej. (...) kierowanym przez R. K. i doprowadziła do zderzenia pojazdów. W pojeździe marki S. (...) został wygięty błotnik tylny lewy, drzwi tylne lewe, porysowany został zderzak tylny, powstały uszkodzenia powłoki lakierniczej z zagięciami poszyc elementów. Szkody w pojeździe marki S. (...) nie uniemożliwiały jego codziennej bezpiecznej eksploatacji, jednak – aby je naprawić – pojazd wymagał wstawienia do warsztatu. W dacie zdarzenia sprawca szkody korzystał z ochrony ubezpieczeniowej w zakresie ubezpieczenia OC w (...) S.A. z siedzibą w W..

(dowody: oświadczenie – k. 28; oświadczenie o spowodowaniu kolizji drogowej – k. 42; kalkulacje naprawy – k. 30-39; opinia pisemna biegłego M. S. – k. 110-128)

W dniu 05 czerwca 2014 roku R. K. oddał pojazd marki S. (...) do naprawy do (...) Warsztat Samochodowy M. B. w L. oraz dokonał zgłoszenia szkody w swoim pojeździe ubezpieczycielowi sprawcy szkody, tj. do (...) S.A. z siedzibą w W.. W dniu 05 czerwca 2014 roku R. K. zawarł z „B. rent a car” Sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę najmu pojazdu zastępczego nr 1/7/06/2014. Przedmiotem najmu był pojazd marki O. (...) o nr rej. (...). Jednocześnie w dniu 05 czerwca 2014 roku R. K. zawarł z „B. rent a car” Sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę cesji wierzytelności na podstawie, której przelał na rzecz owej spółki swoją wierzytelność dotyczącą prawa do zwrotu kosztów z tytułu najmu auta zastępczego, przysługującą mu w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 27 maja 2014 roku.

W dniu 09 czerwca 2014 roku odbyły się oględziny pojazdu marki S. (...) przez rzeczoznawcę ubezpieczyciela (...) S.A. z siedzibą w W..

W dniu 02 lipca 2014 roku warsztat naprawczy otrzymał wykonaną i zaakceptowaną przez ubezpieczyciela kalkulację naprawy pojazdu marki S. (...).

W dniu 03 lipca 2014 roku warsztat naprawczy zamówił części do naprawy pojazdu marki S. (...).

W dniu 06 lipca 2014 roku warsztat naprawczy otrzymał części.

W dniach 07 – 10 lipca 2014 roku warsztat naprawczy dokonywał naprawy pojazdu marki S. (...). Zakończenie naprawy nastąpiło w dniu 10 lipca 2014 roku. W tymże dniu pojazd został wydany R. K., który jednocześnie zwrócił do „B. rent a car” Sp. z o.o. z siedzibą w W. wynajmowany pojazd zastępczy.

(dowody: protokół naprawy pojazdu najemcy – k. 15; umowa najmu pojazdu zastępczego – k. 16-16v.; oświadczenie uszkodzonego – k. 17; umowa cesji wierzytelności – k. 18; aneksy nr (...) do umowy najmu – k.19-21; wiadomość email z dn. 02.07.2014 r. o przesłaniu zweryfikowane kosztorysu – k. 27; kalkulacje naprawy – k. 30-39; protokół zdawczo – odbiorczego auta zastępczego wraz załącznikiem – k. 40-41; zweryfikowana w dniu 02.07.2014r. Kalkulacja naprawy – k. 43-46; opinia pisemna biegłego M. S. – k. 110-128)

R. K. korzystał z pojazdu zastępczego przez okres 35 dni, tj. w dniach 05 czerwca - 10 lipca 2014 roku. Pojazd ten był mu niezbędny do dojazdów do pracy (40 kilometrów), odwożenia dziecka do przedszkola, odwożenia dziadka na rehabilitację oraz do wykonywania innych czynności związanych z życiem codziennym na terenie T. i okolic. W

związku z wynajmem pojazdu zastępczego R. K. poniósł koszty w wysokości 6.242,25 zł brutto, tj. 35 dni x 178,35 zł/dzień najmu brutto (5.075,00 zł netto, tj. 35 dni x 145,00 zł/dzień netto).

(dowody: protokół naprawy pojazdu najemcy – k. 15; oświadczenie najemcy – k. 22; faktura VAT nr (...) – k. 23)

Pismem z dnia 04 sierpnia 2014 roku „B. rent a car” Sp. z o.o. z siedzibą w W. wezwało (...) S.A. z siedzibą w W. do zapłaty kwoty 6.242,25 zł w terminie 30 dni od dnia otrzymania wezwania - tytułem zwrotu kosztów najmu auta zastępczego w związku ze szkodą R. K. z dnia 27 maja 2014 roku.

(...) S.A. odebrało wezwanie do zapłaty w dniu 11 sierpnia 2014 roku.

W odpowiedzi, (...) S.A. uznało swoją odpowiedzialność za skutki zdarzenia i przyznało odszkodowanie w wysokości 480,00 zł z tytułu najmu pojazdu zastępczego przez okres 4 dni (tj. 3 dni – czas naprawy oraz 1 dzień – czas na zagospodarowanie), odmawiając wypłaty odszkodowania w kwocie wyższej.

(dowody: wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem odbioru – k. 47-50; pismo ubezpieczyciela z dn. 25.09.2014r. - k. 56-56v.; potwierdzenie przelewu – k. 55)

Analiza technologicznego, niezbędnego, zgodnego z normami producenta pojazdu czasu czynności naprawczych, uwzględniającego realia napraw powypadkowych (bez czasu dodatkowych, typowych dla takich napraw czynności, np. czasu przyjęcia odpowiedzialności w sprawie przez ubezpieczyciela) wskazuje na okres 6 dni roboczych. Uzasadniony jednak czas całej naprawy pojazdu marki S. (...) (uwzględniający m.in. technologiczny czas naprawy) i czas w jakim tenże pojazd znajdował się w dyspozycji serwisu naprawczego mógł wynosić 35 dni kalendarzowych, tj. 05 czerwca – 10 lipca 2014 roku. Pojazd marki S. (...) jest pojazdem klasyfikowanym w segmentacji stosowanej przez wypożyczalnię pojazdów w grupie B, zaś stawka dzienna za wynajem pojazdu zastępczego w formie bezgotówkowej w roku 2014 roku w rejonie T. wynosiła od ok. 73,80 zł brutto do 209,10 zł brutto, a zatem średnia to kwota 138,55 zł brutto za dobę najmu. Czynności zakładu naprawczego przebiegały bez zbędnej zwłoki i mogły wynosić 35 dni.

(dowody: opinia pisemna biegłego M. S. – k. 110-128; ustna opinia uzupełniająca – k. 154-155)

Powyższy stan faktyczny ustalony został w oparciu o całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy i aktach szkody. W ocenie Sądu dokumenty zamieszczone w aktach sprawy zostały sporządzone przez osoby i organy to tego uprawnione, a ich wiarygodność ani autentyczność nie była przez strony kwestionowana.

W ocenie Sądu, brakuje podstaw do zakwestionowania opinii pisemnej oraz opinii ustnej uzupełniającej biegłego z zakresu napraw i eksploatacji pojazdów samochodowych, kalkulacji kosztów naprawy i wyceny wartości pojazdów – M. S. (2), na podstawie których ustalony został modelowy czas, w którym samochód marki S. (...) powinien zostać naprawiony przez zakład naprawczy. Opinia ta zawierała szczegółowy opis w jakim terminie samochód marki S. (...) został naprawiony i wydany do korzystania. Sąd uznał powyższą opinię za miarodajną, a wnioski w niej zawarte za wiarygodne, gdyż opinia została sporządzona fachowo, rzetelnie i poparta była prawidłową analizą zebranego materiału dowodowego. Tym samym, zdaniem Sądu, opinia jako kompleksowa i przekonująca stanowi obiektywny dowód w sprawie.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W ocenie Sądu powód w sposób należyty wykazał, iż pozwany bezpodstawnie odmówił wypłaty odszkodowania w zakresie dochodzonym pozwem.

Zgodnie z dyspozycją art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przekładając powyższą zasadę na grunt przedmiotowej sprawy należy stwierdzić, iż to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia zarówno podstawy jak i wysokość dochodzonych roszczeń. Należy bowiem pamiętać, iż niezależnie od przyczyny powstania szkody, poszkodowany - występujący w procesie sądowym w charakterze

powoda - aby uzyskać odszkodowanie, musi wykazać, że szkodę wyrządził mu pozwany oraz wysokość tej szkody (tak SN w orzeczeniu z 3 października 1969 r., II PR 313/69, OSNCP 9/70, poz. 147).

Istotną okolicznością faktyczną w przedmiotowej sprawie było zbycie wierzytelności poszkodowanego na rzecz powoda „B. rent a car” Sp. z o.o. z siedzibą w W.. Pamiętać przy tym należy, iż wierzytelność poszkodowanego wobec posiadacza odpowiedzialnego za szkodę może być przeniesiona na osobę trzecią bez zgody dłużnika (art. 509 k.c.). W razie dokonania przelewu dochodzi do szczególnego następstwa prawno-materialnego po stronie wierzyciela, przy czym wierzytelność przechodzi na nabywcę w niezmienionym stanie i zakresie.

Na wstępie wskazać należy, iż poza sporem było zaistnienie kolizji wywołanej zderzeniem się pojazdów mechanicznych w rozumieniu art. 436 § 2 kc, uzasadniającej istnienie po stronie pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. odpowiedzialność odszkodowawczą (tj. zdarzenia drogowego z dnia 27 maja 2014 roku, w trakcie którego został uszkodzony samochód osobowy marki S. (...) należący do R. K.). Kwestią sporną podlegającą wyjaśnieniu w toku postępowania, było zatem ustalenie czy powodowi przysługuje uzupełniające odszkodowanie w kwocie 5.762,25 zł z tytułu wynajmu pojazdu zastępczego.

Powód w niniejszej sprawie domagał się wypłacenia na jego rzecz jeszcze kwoty 5.762,25 zł z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego. Wskazał, że poniósł koszty wynajmu pojazdu zastępczego za 35 dni i za to żąda odszkodowania od pozwanego. Podnosił, że pozwany winien zwrócić mu koszty wynajmu pojazdu zastępczego za okres do dnia zakończenia faktycznej naprawy pojazdu.

Pozwany z kolei stał na stanowisku, że maksymalny uzasadniony czas trwania najmu pojazdu zastępczego to 4 dni. Jest to czas wystarczający na dokonanie naprawy pojazdu (3 dni) oraz czas na zagospodarowanie pojazdu (1 dzień).

Zgodnie z art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody (art. 805 k.c.).

Szkodę w rozumieniu art. 361 kc stanowi różnica między stanem majątkowym poszkodowanego, który powstał po nastąpieniu zdarzenia powodującego uszczerbek, a stanem, jaki by w jego majątku istniał, gdyby zdarzenie nie nastąpiło. Zobowiązanie do zapłaty odszkodowania obejmuje tylko normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Istnienie związku przyczynowego ma wpływ bezpośredni na ustalenie odszkodowania. Stanowi bowiem przesłankę odpowiedzialności, decydując o tym czy dana osoba w ogóle ponosi odpowiedzialność za szkodę i jakie są granice tej odpowiedzialności. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy pierwotne znaczenie ma ustalenie istnienia normalnego związku przyczynowego, a ocena czy określony skutek jest „normalny” (typowy, występujący w zwykłej kolejności rzeczy) zawsze powinna być dokonana na podstawie całokształtu okoliczności konkretnej sprawy, przy uwzględnieniu zasad doświadczenia życiowego (por. uzasadnienie do wyroku z dnia 20 lutego 2002r, w sprawie V CKN 908/00, nie publ.). O szkodzie zaś decyduje uszczerbek, tj. zmniejszenie majątku poszkodowanego, który nastąpił wbrew jego woli. Należy ponadto podkreślić, iż samo określenie rozmiaru szkody nie przesądza jeszcze o wysokości odszkodowania. Każdorazowo granice obowiązku naprawienia szkody wyznaczone są przez normalny związek przyczynowy między zdarzeniem wywołującym uszczerbek, a szkodą.

Należy także zauważyć, iż w sytuacji gdy poszkodowany w związku z zaistniałym zdarzeniem będącym źródłem szkody ponosi wydatki, dla ustalenia istnienia związku przyczynowego istotnym jest udowodnienie, iż wydatki te były celowe. Jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu do uchwały z 18 maja 2004r. III CZP 24/04 (publ. OSNC 2004/7-8 poz. 117), aby wydatki poniesione przez poszkodowanego stanowiły szkodę, której naprawienie obciąża ubezpieczyciela muszą być usprawiedliwione okolicznościami danego przypadku. Mogą do nich należeć wydatki dobrowolnie poniesione, ale które z punktu widzenia obiektywnego są zasadne.

Przechodząc do szczegółowych rozważań należy stwierdzić, iż powodowi przysługuje odszkodowanie z tytułu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego. Nie ulega wątpliwości Sądu, iż koszty te mieszczą się w odszkodowaniu należnym powodowi z tytułu zaistniałej kolizji drogowej, albowiem pozostają w bezpośrednim związku przyczynowym ze zdarzeniem, a poniesienie tego wydatku było obiektywnie przez niego uzasadnione. Warto w tym miejscu przytoczyć stanowisko Sądu Najwyższego – które Sąd orzekający w niniejszej sprawie w całości podziela - iż postulat pełnego odszkodowania przemawia za przyjęciem stanowiska o potrzebie zwrotu przez ubezpieczyciela tzw. wydatków koniecznych, potrzebnych na czasowe używanie zastępczego środka komunikacji w związku z niemożliwością korzystania z własnego pojazdu wskutek zniszczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2004 r., II CK 494/2003, publ. Biuletyn Sądu Najwyższego 2005/3, wyrok SN z dnia 08 września 2004 r. w sprawie o sygn. Akt IV CK 672/03, publ. LEX nr 146324). Jeżeli uszkodzony pojazd nadaje się do naprawy w postaci wmontowania do niego nowej części zamienniej, to koszty najmu przez poszkodowanego tzw. pojazdu zastępczego obejmować mogą tylko okres konieczny i niezbędny do naprawy pojazdu (art. 361 par. 1 k.c.).

Należy przy tym zauważyć – co nie było kwestionowane przez stronę pozwaną – iż R. K. korzystał z pojazdu zastępczego w okresie dokonywania naprawy samochodu marki S. (...), który to pojazd został uszkodzony wskutek kolizji z dnia 27 maja 2014 roku. Pojazd zastępczy był mu niezbędny w celu realizacji jego potrzeb związanych z wykonywaniem obowiązków zawodowych, jak i osobistych. Należy przy tym zaznaczyć, iż koszt wynajmu pojazdu zastępczego, określony w fakturze VAT nr (...) na kwotę 145,00 zł netto za dobę, jest jak najbardziej adekwatny do cen występujących na rynku lokalnym oraz nie przekracza cen w wypożyczalniach, co wprost potwierdził biegły sądowy. Tym samym pozwany nie zdołał wykazać, że ten koszt był zawyżony.

Warto w tym miejscu wskazać, że wysokość czynszu najmu ustalana jest przez poszkodowanego z podmiotem dostarczającym pojazd zamienny w ramach zawieranej umowy o najem pojazdu zastępczego. To właśnie poszkodowany zawarł umowę najmu pojazdu zastępczego. Poszkodowany mógł w niej co do zasady określić główne warunki, w tym co najistotniejsze dla pozwanego Towarzystwa (...) – stawkę czynszu za jedną dobę najmu takiego pojazdu. Zważywszy na to, obowiązkiem Sądu w niniejszej sprawie było poddanie kontroli tych działań poszkodowanego pod względem uzasadnienia ich poniesienia w odniesieniu do warunków rynkowych, też w aspekcie obowiązku minimalizacji szkody – art. 826 § 1 k.c. Warto przy tym zaznaczyć, że zdaniem sądu – zgodnie z ogólnymi regułami dotyczącymi odpowiedzialności jedynie za normalne następstwa pozostające w adekwatnym związku przyczynowym – poszkodowany nie ma obowiązku szukania **najtańszego** sposobu naprawienia szkody, czy nawet odpowiadającego ściśle dokładnie średniej matematycznej występujących na danym rynku stawek. Powinien znaleźć sposób, który w danych realiach rynkowych będzie właśnie **normalny**, czyli typowy, dopuszczalny, występujący na lokalnym rynku wynajmu podobnych pojazdów i przez to **niezawyżony**, aby nie można było uznać, że poszkodowany się wzbogacił w stosunku do stanu sprzed szkody, tzn. że przyznane odszkodowanie w oparciu o zawyżone stawki przenosi w istocie wysokość realnej szkody.

W tej sprawie – jak wskazano wyżej – w oparciu o opinię biegłego sąd nie miał podstaw uznać, iż doszło do zastosowania wygórowanej stawki czynszu najmu pojazdu zastępczego.

W sprawie oczywistym jest, że R. K., który korzystał z auta utracił możliwość osiągnięcia korzyści związanych z możliwością jego używania. Wszak z uwagi na uszkodzenie pojazd znajdował się w warsztacie naprawczym. Obecnie samochód nie jest już dobrem luksusowym. Przeciwnie jest wykorzystywany w sposób codzienny do realizacji nawet najbardziej podstawowych potrzeb związanych z koniecznością transportu. Jego brak uniemożliwia realizację tych normalnych codziennych potrzeb. W przypadku R. K. dotyczyły one m.in. konieczności podróżowania do pracy, odwożenia dziecka do przedszkola, dziadka na rehabilitację, a także do wykonywania codziennych czynności. Wynajęcie pojazdu zastępczego było więc uzasadnione. Osoba na skutek kolizji spowodowanej przez inną osobę traci możliwość korzystania ze swej własności. Utrata tych korzyści także w rozumieniu art. 361 k.c. jest oczywista. Osoby fizyczne, które nie prowadzą działalności gospodarczej, mają równe prawo do czerpania korzyści z rzeczy stanowiących ich własność. Za brak możliwości w tym zakresie ponosi odpowiedzialność sprawca, a poprzez umowę ubezpieczenia pozwany. W sprawie należało więc ustalić wysokość poniesionej z tego względu szkody. W tym celu

należało zaliczyć, jako pozostające w adekwatnym związku przyczynowo – skutkowym, 35 dni wynajmu pojazdu zastępczego. Zdaniem Sądu pozwany winien odpowiadać za cały ten okres. Właściciel auta nie miał wpływu na tok czynności zainicjowanych złożonym przez niego pismem o szkodzie, co miało miejsce w dniu 05 czerwca 2014 roku. To wyłącznie od pozwanego zależało, jak szybko zbada on pojazd (tu 09 czerwca 2014 roku), określi kosztorys (tu dopiero w dniu 02 lipca 2014 roku), a tym samym umożliwi rozpoczęcie jego fizycznej naprawy. Okres biernego oczekiwania na naprawę pojazdu też musiał być zatem wliczony do okresu szkody (okres konsultacji zajął pozwanemu 22 dni, zaś naprawa trwała 3 dni, co zostało uznane przez pozwanego za zasadne). Tym bardziej, że także w czasie oczekiwania na weryfikację kosztorysu nie było możliwości korzystania z uszkodzonego pojazdu, zaś osoba, która poruszała się dotychczas pojazdem marki S. (...) musiała korzystać z pojazdu zastępczego. Wysokość szkody z tego tytułu wynika z faktury wystawionej przez właściciela warsztatu, który pojazd wynajął. Wysokość tam podana to wypadkowa wartości stawki za 1 dzień wynajmu pojazdu czyli 145,00 zł netto + VAT opisanej w umowie najmu pojazdu i dni korzystania z pojazdu, tj. 35. Przemnożenie tych wartości daje kwotę opisaną na fakturze. Sąd nie miał wątpliwości co do wiarygodności tego dokumentu i prawdziwości podanych na niej kwot – zwłaszcza po sporządzeniu opinii przez biegłego sądowego oraz zaprezentowaniu przez niego ustnych dodatkowych wyjaśnień przed sądem. Powstały w ten sposób dług stanowił więc uszczerbek wywołany zdarzeniem. Skoro szkoda ma na celu wyrównanie uszczerbku wyrządzonego przez działanie określonych osób i przywrócenie majątku strony do stanu sprzed szkody, to oczywistym dla Sądu był fakt, iż jedynym sposobem unicestwienia opisanego wyżej uszczerbku było zasądzenie na rzecz powoda żądanej przez niego kwoty.

Reasumując powyższe rozważania wskazać należy, iż biegły w całości potwierdził zasadność czasu trwania najmu pojazdu zastępczego, jak i ustaloną stawkę dzienną najmu – zasadną na rynku lokalnym T. i okolic, zatem należało uznać za wykazane poniesione koszty najmu pojazdu zastępczego zgodnie z fakturą VAT nr (...) na kwotę 6.242,25 zł. Pozwany w ramach postępowania likwidacyjnego wypłacił powodowi odszkodowanie w wysokości 480,00 zł, a zatem różnica między odszkodowaniem należnym, a wypłaconym wynosi 5.762,25 zł i taka kwota winna zostać zasądzona na rzecz powoda. Sąd uznając więc powództwo za zasadne w całości, zasądził na rzecz powoda kwotę zgodną z żądaniem zawartym w pozwie (pkt 1. wyroku).

Odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty roszczenia Sąd zasądził w punkcie I wyroku stosownie do treści art. 481 § 1 k.c. i 817 k.c. Zgodnie z ostatnim wymienionym przepisem ubezpieczyciel winien wypłacić poszkodowanemu świadczenie najszybciej jak to możliwe, jednakże jest zobowiązany do jego spełnienia najpóźniej w terminie 30 dni licząc od dnia zawiadomienia o wypadku. Akta postępowania likwidacyjnego nie wskazują, aby niniejszy przypadek stanowił zawiłą sprawę wymagającą przedłużenia okresu 30 dni. Powód zgłosił szkodę w dniu 05 czerwca 2014 roku, już w czerwcu 2014 r. odbyły się oględziny pojazdu, co potwierdza analiza akt szkody. Zatem żądanie zapłaty odsetek za opóźnienie od dnia 07 września 2014 roku jest uzasadnione, bowiem w tej dacie pozwany pozostawał już w opóźnieniu z zapłatą odszkodowania.

Odsetki te podlegały, ze względu na zmianę treści art. 481 k.c. rozbiciu na okresy do 31 grudnia 2015 r. i od 1 stycznia 2016 r. Artykuł 56 Ustawy z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 1830) znajduje, w ocenie Sądu, zastosowanie do odsetek za opóźnienie. Norma ta nakazuje rozliczać wartość odsetek należnych za okres do dnia wejścia w życie na podstawie przepisów sprzed nowelizacji, tj. wedle dotychczasowej stopy odsetek ustawowych określonej zgodnie z art. 359 § 2, § 3 k.c. i wydanego na jego podstawie Rozporządzenia. Za okres po wejściu w życie nowelizacji w stosunku do odsetek ustawowych zastosowanie znajduje zaś art. 481 § 2 k.c. w brzmieniu po nowelizacji. Takie rozumienie przepisu przejściowego sprawia, że koniecznym jest, wobec istnienia po 1 stycznia 2016 r. dwóch rodzajów odsetek ustawowych, dookreślenie, że obowiązkiem pozwanego po tym dniu jest zapłata odsetek ustawowych za opóźnienie.

O kosztach procesu orzeczono w oparciu o art. 98 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Strona pozwana była stroną przegrywającą spór, dlatego też to od niej na rzecz powoda zasądzono koszty procesu w kwocie 1.506,00 zł, w tym kwotę 1.200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, albowiem powód był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika – radcę prawnego. O wysokości kosztów zastępstwa

procesowego orzeczono w oparciu o § 6 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radcy prawnego (...). Na w/w kwotę składała się również kwota 289,00 zł uiszczona tytułem opłaty sądowej od pozwu oraz kwota 17 zł uiszczona tytułem opłaty od pełnomocnictwa (pkt 2. wyroku).

Ponadto Sąd nakazał pobrać od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W., jako strony przegrywającej spór, kwotę 330,00 zł, tytułem zwrotu kosztów sądowych związanych z wynagrodzeniem biegłego, wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa (pkt 3. wyroku).

Zarządzenie: odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego.